

Ἡ Γαρ'φαλιά ἐμέθυσε καὶ γίνηκε γιαγίνι,
 'ς τὸ σπῖτι της τὴ βήγανε μ' ἓνα παλιοκιλίμι
 Συνών. φρ. Ἔγινε τὸ φλά, σκνίπα.

γιαγκινίζομαι Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαγκίνι*.

Ἐπὶ ὀφθαλμῶν, κοκκινίζω, θολώνω: Γιαγκινίστηκε τὸ μάτι σου ἀπὸ τὸ κρασί. Ἦτανε γιαγκινισμένο τὸ μάτι του ἀπὸ τὸ μεθύσι.

γιαγκινλίκι τό, ἐνιαχ. γιαγιλίκι Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαγκίνι*.

Γιαγκίνι 2, τὸ ὅπ. βλ.: Ἄσμ.

Ἀχι, τὸ γιαγιλίκι μου, τὴ λάβρα τῷ σ'κωθιῷ μου μὴ δῆνε δώσης, γιαραβῇ, τῷ δονχιουμάνηδῷ μου (τῷ σ'κωθιῷ = τῶν συκωτιῶν, γιαραβῇ = θεέ, τῷ δονχιουμάνηδῷ μου = τῶν ἐχθρῶν μου) Νεάπ.

γιαγκιόζης ἐπίθ. ἐνιαχ. γιαγκιόζ'ς Προπ. (Πανορμ.) γιαγιόζ'ς Θράκ. (Σαρεκιλ.) γιαγιόζ' Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) γιαγκιόζ' Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Θηλ. γιαγιόζα Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τῶν Τουρκ. *y a n* = πλαγία ὄψις καὶ *g ö z* = ὀφθαλμός.

Ὁ ἀλλήθωρος ἐνθ' ἄν.: Γιαγκιόζ', σὺ δὲ βλέπ'ς μπρουστά σ', εἰδὶς καὶ τί ἔκανα καὶ γώ; Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.) Συνών. ἀλλήθωροζης, ἀλλήθωρος, γκαβόματης, γκαβός, γκαϊδός, παραμάτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαγκιόζης Ἀθῆν. Κρήτ. (Ἡράκλ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Πολύγυρ.) Πελοπν. (Ἀργ. Κόρινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.)

γιαγλάεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *γιαγλαεύω*.

Ἡ διὰ βουτύρου ἐπαλείφεις τεμαχίου ἄρτου.

γιαγλαεύω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιαγλός* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λαεύω, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Α. Α. Παπαδοπ., Λεξ. Ποντ. διαλ. Πβ. καὶ Τουρκ. ρ. *y a g l a m a k* = ἐπαλείφω κάτι δι' ἐλαίου ἢ λίπους.

Ἀρτύω, ἐπαλείφω τεμάχιον ἄρτου διὰ βουτύρου: Ἐγιαγλάεψεν τὸ ψωμὶν κ' ἔφαεν. Συνών. ἀρτύνω Α1, *γιαγλατίζω*, *γιαγλαταίνω*.

γιαγλαταίνω Καππ. (Φλογ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a g l a m a k* = ἐπαλείφω κάτι δι' ἐλαίου ἢ λίπους.

Ἐπαλείφω κάτι δι' ἐλαίου ἢ λίπους: Ὑστερα γιαγλάταναν τὸ φσάχ (= τὸ νεογνόν).

γιαγλατίζω Μεγίστ. γιαγλατοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) Παθ. μετοχ. γιαγλαντισμένος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a g l a m a k* (= ἐπαλείφω κάτι δι' ἐλαίου ἢ λίπους) διὰ τοῦ ἄορ. *y a g l a n d i m*.

1) Ἐπαλείφω κάτι διὰ λιπαρᾶς οὐσίας, ἐλαίου, λίπους κ.ά. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ μετοχ. γιαγλαντισμένος, αὐθάδης, ταραξίας, κακοήθης Μεγίστ.

γιαγλήδικος ἐπίθ. Ἴων. (Μπουρνόβ.) Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) Μεγίστ. Μῆλ. Πελοπν. (Πάτρ.) Σύμ. — Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή, 136. Τὰ δύο ἀδέρφ., 278 γιαγλήδ'κους Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Ἀῤῥμν. Ἰαγλήδικος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ πληθ. *γιαγλήδες* τοῦ ἐπιθ. *γιαγλήης*

καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικός.

1) Λιπαρός, παχύς, ἀρτυμένος διὰ λιπαρᾶς οὐσίας Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Ἴων. (Μπουρνόβ.) Κρήτ. Κῶς (Πυλ.) Μεγίστ. Μῆλ. Πελοπν. (Πάτρ.): Γιαγλήδικο τερεὶ Μεγίστ. Θὰ κάτσω νὰ φάω, ἂν ἔχετε γιαγλήδικο κρέας καὶ ὄχι βραστό Μῆλ. Ἔκαμε μελιτζάνες γιαγλήδικες Ἴων. (Μπουρνόβ.) β) Ἐπὶ ἐδέσματος, νόστιμος, εὐγευστος Ἀῤῥμν. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτρ.: Αὐτὸ τὸ φαῖ, βρε γυναικα, εἶναι γιαγλήδικο Πάτρ. Ἰαγλήδικο ἔτονε τὸ φαῖ μας ἀπόψε κ' ἤφαα κ' εὐχαριστήθηκα Ἀπύρανθ. Ἄν εἶναι τὸ φαῖ γιαγλήδικο καὶ ἂν ὑπάρχει καὶ καλὸ γλύκισμα, ὁ Μανόλης θὰ κάτση νὰ φάη, γιατί εἶναι λιχουδὴς Μῆλ. γ) Παχὺ μεῖγμα ἀσβέστου ἢ τσιμέντου μεθ' ὕδατος Κῶς (Πυλ.): Κάμε λάσπη γιαγλήδικια. 2) Μεταφ.. χαριτωμένος, πρόσχαρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἰαγλήδικο ἔναι τὸ κοπελάκι σου, μάτι νὰ μὴ δὸ πιάση! β) Ἀσεμνος, χονδρός, ἀστεῖος λόγος Σύμ. — Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.: Ἐρκίνηξε βάλε ἡ Ταρσία τὰ γιαγλήδικά της (Ταρσία = Θηρεσία) Σύμ. Κάτι τέτοια καὶ παρόμοια, κάτι γιαγλήδικα κ' ἐρωτιάρικα δὲν τὰ ἤθελε ἡ κόρη Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή², 136 Ἐφτανε νὰ ξεστομίσουνε ἀμέσως τίποτε γιαγλήδικο, χοντρό... καὶ δρόμο! Γ. Ψυχάρ., Τὰ δύο ἀδέρφ., 278.

γιαγλήης ἐπίθ. Θράκ. (Μάδυτ.) Ἴος Λυκ. (Λιβύσσ.) Πάτρ. (Λεῦκ. κ.ά.) Πόντ. (Τραπ.) Τῆν. Ἰαγλήης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. γιαγλήδισσα Νάξ. (Καλόξ.) γιαγλήδ'σσα Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) γιαγλή'σσα Πόντ. (Τραπ.) Ἰαγλήδισσα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. γιαγλὶν Πόντ. (Κᾶρς Κερασ. Κοτύωρ. Λιβερ. Τραπ. Χαλδ.) Οὐσ. γιαγλί τό, Ἀθῆν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἡπ. (Κουκούλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. 318 Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *y a g l i* = ἐλαιώδης, λιπαρός.

Α) Ἐπίθετ. 1) *Γιαγλήδικος* 1, τὸ ὅπ. βλ., Θράκ. (Μάδυτ. κ.ά.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Κᾶρς Κερασ. Κοτύωρ. Λιβερ. Τραπ. Χαλδ.): Γιαγλὶν ἐν τὸ φαῖν Τραπ. Γιαγλὶν κρέας Κερασ. Τῇ κριαρὶ τὸ κρέας γιαγλὶν ἐν Λιβερ. 2) Μεταφ., πλούσιος Πόντ. (Τραπ.) β) Φιλόδορος Νάξ. (Καλόξ.) γ) Φιλάργυρος Τῆν.: Εἶσι γιαγλήης, γιατί ποντέ δὲ बात'ς 'ς τοῦ. καφινείου. δ) Χαριτωμένος, ἀστεῖος, εὐτράπελος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτρ. (Λεῦκ. κ.ά.): Ἐτσά εἶν' εὐτός, Ἰαγλήης, χωρατατζῆς Ἀπύρανθ. Ἰαγλήδισσά ἔναι καὶ μιλεῖ καὶ ἔλᾳ καὶ ὄλο d' ὄνομά τζη τση βγάνουνε (ἔλᾳ = γελά, τ' ὄνομά τζη τση βγάνουνε = τὴν κακολογοῦν) αὐτόθ. Συνών. χωρατατζῆς. ε) Ὀκνός, ράθυμος Ἴος: Ἀ, τὸ γιαγλή! Μωρέ, δὲ γιαγλή!

Ἡ λ. ὑπὸ τύπ. Γιαγλήης καὶ ὡς ἐπών. Θράκ. (Ἀλεξανδρούπ. Φερ.) Λέσβ. (Καλλον.) Μακεδ. Δράμ. Θεσσαλον. Καβάλ.) Στερελλ. (Ραφήν.) καὶ ὡς παρωνύμ. Εὐβ. (Στεν.)

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Λίπος, ἄλειμμα Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ. Συνών. ἄρτυμα 2β, *γιαγλός* 1. 2) Φαγητὸν ἀρτυσθὲν με λιπαρὰν οὐσίαν, ὅπως βούτυρον, λίπος, ἐλαιον Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Κᾶρς Λιβερ.): Τρώγου γιαγλί (= δὲν νηστεύω) Λιβύσσ. Ἐφαιε γιαγλί Μεγίστ. β) Εἶδος πίττας με βούτυρον, ἡ ὁποία ψήνεται εἰς τὸν φούρνο Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) 3) Μεῖγμα ἀσβέστου μετὰ τριχῶν αἰγός, χοίρου ἢ ἱπποῦ καὶ λεπτῶν ἀχύρων ἢ στυππίου, χρησιμοποιούμενον διὰ τὴν ἐπίχρισιν τοίχων, δαπέδων οἰκιῶν ἢ κουφωμάτων Ἀθῆν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ἡπ. (Κουκούλ.) Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. 318 Δημητρ.: Κάνε γιαγλί νὰ περάσουμε τὸ ταβάνι Ἀθῆν. Βάλε πολλὴ τρίχα γὰ νὰ

